

A XII. F helye a Bolyai irodalmi kánonában

Értekezés

A XII. F a Bolyai Farkas Elméleti Líceum 2014 és 2018 között tevékenykedő, talán a legnagyobb indulatokat kiváltó, korszakalkotó életművel rendelkező társasága.

A következőkben a szenvedélyes viták keresztüzében álló osztály önreflexióját hallhatják.

Az osztály világának küszöbét átlépve az impresszionizmus jellegzetesen elmosódó körvonalai és formái alkotják meg az elsődleges képet. Ha körbetekintünk, az étkezés roppant feladatával szembenálló énünket pillanthatjuk meg, amint a rászakadó nehézségek alatt görnyedezik. Állkapcsát hirtelen kiakasztja, ráharap, csámcsog, nyáladzik, és mindent megemészt maga körül. Ennek ellenére nem a naturalista színezetű táplálkozás jelenti a diszharmónia forrását.

A káosz kiindulópontját a jövő kilátástalansága képezi, amely az esetek többségében aszketikus megnyilvánulásokkal társul: pad lefejelése, lelki fájdalmakat okozó zene bömböltetése, önmagunk becsmérése. Így önmegvalósítási kísérleteink gyakran önfelszámolásba fulladnak. Ennek helyreállításában segítséget nyújt a hedonisztikus-bohém életelv. „*Szív és pohár tele búval, borral/Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal!*” – mondja Szózatunk költője, mi pedig sajátos olvasatunknak megfelelően alkalmazzuk.

Mindezek ellenére az idegenségélmény örök háttértényező, mely szoros kapcsolatban áll az idő kijátszásának egzisztencialista kényszerével. *Mikor? Hova? Hogyan? Mivé lenni?* S ezek újabb kérdést szülnek: nem halasztjuk inkább el?

Mélyebb betekintés során felfedezhető az ellentét mint szervezőelv, amelyet több szempontból is megvizsgálhatunk.

Mi és a környezet – a két pólushoz különböző színezetű értékvilág társul. A külvilág sokszor az inkompetencia fogalmát társítja hozzánk, ám ennek ellentétét számos helyzetben bizonyítottuk: rendezvényszervezés, közéletben való aktív részvétel, kulturális és sporttevékenységeken elért eredmények.

Továbbá mindennapos kihívást jelent az individuumok közötti eltérések sorozata, de az egyéniségkultusz tág skálájának ellenére is megteremtődik a közösség egysége.

Az ellentét szerepe csak fokozódik az én érzelmi állapotainak esetében. A külső nyomás, illetve a belső őrlődések ambivalenciát eredményeznek, és hangulatingadozáshoz vezetnek. Instabilitásunk állandósága így nem von maga után több kérdést. Ám pont a nyomásból merített erőnek hála leszünk képesek megragadni a jelen értékét. Számunkra az élet nem egy folyamat, hanem pillanatokra széteső tapasztalat- és élménysorozat.

Önreflexiónk végéhez érve szeretnénk kifejezni ihletadóink – Ráskai Lea, Vörösmarty Mihály, Móricz Zsigmond, Kosztolányi Dezső, Krúdy Gyula és Ady Endre – iránti hálánkat. Az érzelmi töltet biztosításáért külön köszönetet érdemel osztályfőnökünk, Bondoroi Robert.

Köszönjük! És Önöknek is tisztelt hallgatóság!